

RUIS

MAART 2010 - 57

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAKVZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 45 B-9000 GENT

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debuysere, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Wouter Vanhaelemeesch
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Fia Cielin (be) sinistere notities over de absurdheid van het bestaan www.annettedekeyser.com
STRIP: Gerard Herman (be)
Bert Huyghe (be)
Ola Brothers (fin)

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekening nummer 737-0200369-10 met mededeling "ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders

en de Vlaamse Gemeenschap

03/03, Pit's, Kortrijk

The Skull Defekts (se)

05/03, Scheld'apen, Antwerpen

Believo! (b), Ping Pong Tactics (b), Rape Blossoms (b)

05/03, Occii, Amsterdam

Peaking Lights (us), Cotopaxi (d), Black To Comm (d), Lumisokea (it/nl)

05/03, Les Ateliers Claus, Brussel

Karl Blau (us), Le Ton Mité (b)

06/03, Netwerk & De Brug, Aalst

KRAAKfest

13/03, Scheld'apen, Antwerpen

Ultra Eczema's Popcorn Night(mare)

14/03, Witte Zaal, Gent

KRAAK/COURTisane: Oneohtrix Point Never (us), No Fun Acid (Carlos Giffoni) (us)

16/03, Worm, Rotterdam

Lucky Dragons (us), No Fun Acid (us), Oneohtrix Point Never (us)

17/03, Witte Zaal, Gent

KRAAK/COURTisane: Peter Jacquemyn/Mauro Pawlowski/Eric Thielemans trio (b)

18/03, Vooruit, Gent

COURTisane festival: Paul Clipson + William Fowler Collins, Phantom Limb & Earth's Hypnagogia, Joe Banks, Pieter Geenen

19/03, Vooruit, Gent

COURTisane festival: Paul Abbott, Dominique Petignand, Christof Migone, Paul Sharits

19/03, Occii, Amsterdam

Holzkopf (can), Ningengoukaku (jp), Electric Kettle (fr), Peter Quistgard (nl)

20/03, Q-o2, Brussel

Olivier Toulemonde (fr) + Agnes Palier (fr) + Jack Wright (us), Hoquets (b)

20/03, Carlo Levi, Luik

Michel Henritzi (fr), Ningengoukaku (jp)

20/03, SJU Jazzpodium, Utrecht

Brötzmann/Kondo/Pupillo/Nilssen-Love

23/03, Charlatan, Gent

Ping Pong Tactics (b), Times New Viking (us)

25/03, Q-o2, Brussel

Felicia Atkinson (fr)

25-28/03, Vooruit & De Bijloke

met o.a. Eric Thielemans & Josse De Pauw (b), Fred Van Hove (b), Studenten Klassiek & Jazz Conservatorium Gent spelen Julius Eastman (us) ...

26/03, Occii, Amsterdam

Little Claw (us), Apneu (nl)

26/03, Scheld'apen, Antwerpen

Besides Ensemble (b)

28/03, Bozar, Brussel

Cluster (d), Machinefabriek (nl), Sylvain Chauveau (fr), Thomas Brinkmann (d), Atom TM (cz), Cyclo (jp/d)...

29/03, STUK, Leuven

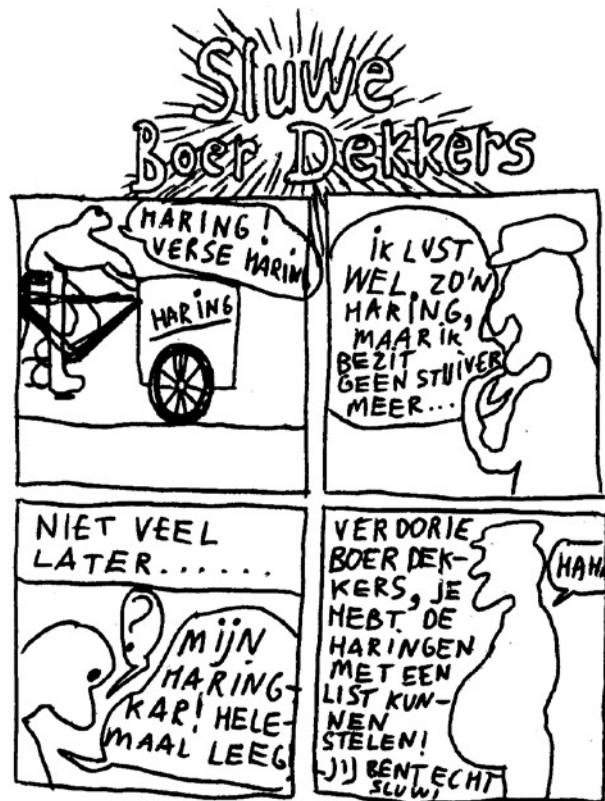
Displaced Sounds: Toshiya Tsunoda (jp), Michael Northam & Manu Holterbach (d)

Beste Joke Schauvliege,

Vorige maand blies Niels Latomme in ons blad de ter dood veroordeelde traditie van brieven schrijven nieuw leven in. Ik ben hem daar heel erg dankbaar voor, en dat zeg ik zonder enige ironie. Er huist een groot schrijver in die jongen. Op een dag zal hij uw pad wel kruisen. Met veel enthousiasme volg ik zijn spoor en richt ik mijn woorden tot u. Ik geef toe, de brief aan Steve Jobs was ambitieuzer, maar ik heb die man niets te zeggen. Ik ben wat men noemt een digibeet. Er zijn dichters bij huis genoeg mensen aan wie ik iets te zeggen heb. En Steve Jobs spreekt niet eens Nederlands, dus eigenlijk was het toch verloren moeite. Eerlijk gezegd vermoed ik dat Steve Jobs voor Niels enkel als droggeadresseerde functioneerde, om zijn ongenoegen kwijt te kunnen. Maar genoeg over Niels Latomme. Ik schrijf u omdat ik met een probleem zit waarmee u mij misschien kunt helpen. Wij hebben ook heel wat gemeen. Misschien helpt dat om u te overtuigen. Bijvoorbeeld onze liefde voor de natuur. Ik ben net als u (en Niels) opgegroeid in het Meetjesland, en vloeit daar niet automatisch een natuurfetisj uit voort? (Wat is uw standpunt eigenlijk over het Schipdonkkanaal?). Met KRAAK organiseren wij enkele keren per jaar concerten onder de noemer Displaced Sounds, waarin de kunst van het luisteren centraal staat en de natuur een grote rol speelt. Ik nodig u bij deze alvast uit op onze boswandeling in de Ardennen tijdens de paarperiode van herten. Daarnaast ben ik, waarschijnlijk net als u, elke zomer present op Helden in het Park in Eeklo, en waarschijnlijk net als u, kom ik daar niet voor de middelmatige wereldmuziek, maar om mij te laven aan liters goedkope wijn. En als u uw middelbare studies in College O.-L.-V. ten Doorn hebt afgelegd, is er een goede kans dat wij nog les gekregen hebben van dezelfde leraar fysica en biologie. Wij twee zouden met andere woorden een gezellige avond samen kunnen doorbrengen, met genoeg

stof tot discussie en een overvloed aan jeugdanekdotes. Ik ben dan ook de laatste om u bij voorbaat te bekritisseren, ook al heb ik in Maldegem als jongeman een walging voor christenpolitiek ontwikkeld. U kunt bewijzen dat er hoop is. Hoop! Als dat geen toepassing van christelijke moraal zou zijn! Maar goed, ik ben hier volledig aan het afdwalen. Ik moet nog mijn punt proberen te maken voor het einde van deze brief in zicht is. Mijn probleem ... Ik ben bijna blut. Ik moet een lening afbetalen, eten kopen en als het even kan ook nog wat vinyl, want illegaal downloaden werkt wat onbevredigend na een tijd. Nu, hopelijk is mijn karig parttimeloontje uitbetaald bij het verschijnen van deze editie, maar het uitstellen van die betalingen heeft toch voor de nodige irritaties gezorgd. En niet alleen in deze kleine vzw, dat weet u beter dan ik. Dat we het met een paar procent minder moeten doen, daar hebben wij alle begrip voor. We willen zelfs creatieve oplossingen zoeken om die kleine obstakels te overbruggen, daarvoor behoren we immers tot de cultuursector, maar toch wil ik u met nadruk vragen om dit de volgende keer te vermijden. Ik heb honger. Wij dienen altijd braaf op tijd onze dossiers in en besteden het weinige belastinggeld dat in onze richting vloeit zo efficiënt mogelijk. Wij zijn correcte mensen. Maar om onze artiesten te kunnen betalen en de milieuvriendelijke inkt op dit gerecycleerde papier te kunnen bekostigen, verwachten wij hetzelfde respect van jullie kant. Natuurlijk hou ik u hier niet persoonlijk voor verantwoordelijk, maar ik dacht dat u zich als jonge, ambitieuze politica wel in de strijd wou werpen om dergelijk euvel in de toekomst te vermijden. Ik denk dat wij daaromtrent dezelfde christennormen onderschrijven. En daarom durf ik u dit vragen zonder schroom. Wij hebben tenslotte veel gemeen.

Vele groeten,
Steve Marreyt
09/219.91.43

VERGETEN PLAAT

TEKST: Tommy Denys

Henry Cowell

Piano Music

(Folkway Recordings, lp 1963, cd 1993)

Op een zonnige zaterdagmiddag reed ik op de Brusselse ring, met als soundtrack de klassieke radiozender Klara. Toen ik het viaduct in Vilvoorde beklom, werd ik helemaal verrast door de tonen van een zekere Henry Cowell, die ik voor de allereerste keer hoorde. Het eerste wat mij opviel, was dat dit geweldig experimentele muziek was voor overdag op de zender. Toen ik het jaartal hoorde - 1925 - was mijn nieuwsgierigheid helemaal geprikkeld. Thuis ging ik

meteen op zoek naar alles wat ik kon vinden over deze Amerikaan. Het werd een echte openbaring.

Henry Cowell werd geboren in 1897 in Californië. Zijn ouders waren arme immigranten, die zich bezighielden met het schrijven van anarchistische pamfletten. Uit pure armoede stopte Henry op achtjarige leeftijd met school en nam hij allerlei klussen aan om te overleven. Op zijn twaalfde ontmoette Cowell een professor uit Stanford die onder de indruk was van zijn intelligentie. Hij zorgde ervoor dat Henry kon studeren aan de universiteit, waar de jongeman meteen ook zijn eerste pianolessen kreeg.

Henry werd aan het begin van zijn carrière vooral bekend als de jonge gast die gebruik maakte van toonclusters. Hij speelde stukken waar hij met zijn volledige bovenarm de toetsen van de piano indrukte. Andere componisten hadden hem dit al voorgedaan, maar niet op zo'n veelvuldige manier. Een paar jaar later begon hij voor het eerst de snaren van de piano al tokkelend en strijkend te bespelen. De composities zelf waren niet puur experimenteel. Ze gingen hand in hand met de muziektraditie, waardoor zelfs zijn meest extreme werken toegankelijk bleven.

De muzikant groeide uit tot een ware sensatie en componisten als Alban Berg en Bartók vroegen hem toestemming om zijn technieken te mogen lenen en kopiëren. Later inspireerde Cowell in hoge mate zijn leerling John Cage en diens *prepared piano*.

De Amerikaan was bovendien een pionier voor polyfonische muziek. Hij noemde het zelf harmonische ritmes. Zo schreef hij bijvoorbeeld muziek voor twee ensembles, die elk op zich hun melodieën speelden

met een verschillend ritme. Dit zou een van zijn belangrijkste muzikale bijdragen worden, al was dit soort muziek vaak onspeelbaar voor één muzikant.

Vanaf 1919 begon hij te schrijven aan zijn harmonische ritmes en in 1930 werden ze gepubliceerd. Om zijn bevindingen in de praktijk te brengen, vroeg hij aan Léon Theremin om de Rhythmicon te ontwikkelen. Dit instrument was de eerste elektronische ritmische machine. Het kon zestien verschillende ritmische patronen simultaan spelen. Cowell schreef voor dit specifieke instrument een aantal composities en Theremin maakte nog twee modellen van de Rhythmicon, waarna het instrument in de vergetelheid geraakte. Pas in de jaren zestig kwam het terug boven water, toen de producer Joe Meek ermee begon te experimenteren.

Tot midden de jaren dertig bleef Cowell zich concentreren op zijn solowerk en experimenteerde hij verder. Die werkwijze leidde uiteindelijk tot zijn belangrijkste werken. In diezelfde periode verdiepte hij zich in de aleatorische muziek of muziek waarin de willekeur een rol krijgt. Later zou Pierre Boulez dit populariseren, maar het was andermaal Cowell die beschouwd mag worden als voortrekker van dit genre.

Henry Cowell was de spil van een groep avant-gardecomponisten met o.a. Edgard Varèse, Colin McPhee en George Gershwin. Vanaf 1927 startte hij met de uitgave van het magazine *New Music*, waarin tablaturen werden gepubliceerd van andere modernisten. Veel van deze muziekscores werden later uitgebracht op Cowells label *New Music Recordings*.

In 1936 werd zijn tot dan toe mooie leven bruusk verstoord: hij werd veroordeeld tot vijftien jaar celstraf omdat hij biseksueel was. Cowell zou zijn straf niet volledig uitzitten en werd niet langer vervolgd, maar hij zou nadien nooit meer dezelfde zijn. Noch als persoon, noch als componist. Conlon Nancarrow omschreef Cowell na zijn vrijlating als een bang en paranoïde persoon.

Deze *Vergeten Plaat* werd uitgebracht op het label Folkways en is een overzicht van Henry Cowells werk. Op het album hoor je goed hoe de jonge Cowell experimenteert, zonder de muzikaliteit te verwaarlozen. Zijn klassieke muziek klinkt zeer afwisselend, gelaagd en versierd met verschillende ingevingen en dimensies. Soms dromerig als Debussy, maar dan aangevuld met het onverwachte. Ze zweeft tussen bijvoorbeeld opgewekt gespeelde hoge noten en dreigende bastonen waarbij je de piano volledig hoort resoneren. Je denkt aan Gershwin, Scriabin en Cage. Je denkt aan moderne tijden en je vraagt je toch ook af wat er vroeger nog allemaal zou gespeeld zijn. We zullen het nooit allemaal horen. Van Thomas Edison ontbrak toen nog elk spoor.

Waar is de tijd dat we nog ironisch deden over de esthetische tendensen van de jaren tachtig en vroege jaren negentig? LA Gear, Chipie jeans, truien met wolven en indianen, MTV en Beverly Hills 90210. Nostalgie wordt dezer dagen nog maar eens tot cultuurvorm verheven. Deze keer is het de beurt aan een generatie late twintigers met oude synthesizers en samplers die eruit zien alsof ze van een *I love the 80s* fuif komen en hun voorliefde voor 80s pop - al dan niet expliciet - in hun muziek incorporeren. De Schotse muziekjournalist en genrecreator bij uitstek David Keenan (*The Wire*) vond er de term "Hypnagogic Pop" voor uit. Het is zijn opvolger voor "New Weird America" en die doet weer wat stof opwaaien in hipsterland. Wij vroegen alvast de mening van Daniel Lopatin, die als **Oneohtrix Point Never** een van de vaandeldragers van de beweging zou zijn.

De sciencefictionsoundtrack van een archivaris in wording

TEKST: Steve Marreyt

ILLUSTRATIE: Gerard Herman

Nog lang voor er sprake was van Keenans extravagante avonturen in de avant-gardejournalistiek, maakte Lopatin zware computereditmuziek onder de naam Dania Shapes. Lopatin vertelde daarover: “Het was iets in de lijn van glitch, maar ik maakte mijn bronmateriaal eerst handmatig en maakte er dan nadien collages van. Dat doe ik overigens nog steeds, maar het resultaat is nu minder glitchy”. In 2003 begon hij ook synthmuziek te maken onder verschillende pseudoniemen. Na Blood Music, Adventure en Magic Oneohtrix Point Never doopte hij voor de reissue van zijn Deception Islandtape “Betrayed in the Octagon” (2007) op het No Funlabel zijn muzikale uitlaatklep uiteindelijk *Oneohtrix Point Never*. De timing kon niet beter: de synthwizards waren terug met hun kosmische revival, new age was geen lelijk woord meer, ambient mocht weer en zelfs cheesy digitale geluiden konden weer door de beugel. Toch wil hij niet veel kwijt over de nieuwe hypes waarmee hij geassocieerd wordt. Op de vraag hoe hij zijn muziek ziet binnen die generatie nieuwe synthesizerfreaks klinkt hij droogjes: “Ik pas daar wel mooi in”. En als zijn mening gevraagd wordt over de term *hypnagogic pop* antwoordt hij: “Het is leuk om over na te denken. Ik denk er wel eens over na wanneer ik onder de douche sta”.

midi

Dat er de laatste tijd wat extra aandacht is rond zijn muziek is mooi meegenomen, maar hij lijkt de laatste te zijn om de stereotypen uit Keenans artikel te bevestigen. Ook jarentachtigpop lijkt hem niet meteen te boeien: “Ik ben geïnteresseerd in synthesizers, midi en de opkomst van machines, maar het is niet zo dat ik echt gefascineerd ben door popmuziek uit die periode. Op dezelfde manier dat ik niet van Italo Disco hou, maar wel grote fan ben van de band Cube. Er ontstond plots een evolutie naar analoge synthmuziek en ik was daar toevallig ook mee bezig. Ik heb er geen idee van hoe dat opeens is gekomen. Toen ik met synths begon te spelen, was ik nogal beïnvloed door Danny Wolfers (Legowelt, n.v.d.r.) en Return To Forever (Amerikaanse jazzfusion uit de jaren zeventig, n.v.d.r.)”.

bomen

Nostalgie is Lopatin vreemd. Toch als het over jeugdherinneringen gaat. Hij gelooft niet in de kinderlijke onschuld van de MTV-generatie. Nostalgie werkt bij hem enkel als een soort van fictie. De videoclip ruidde hij vroeger in voor de natuur. “Ik ben opgegroeid in de *suburbs* van Massachusetts”, aldus Lopatin. “Het is daar heel erg mooi, extreem rustiek. Daar opgroeien heeft me geholpen om trager te denken en te leven, en om dingen te kunnen abstraheren. Zoals de meeste voorstadskinderen vulde ik mijn avonden vooral in rondrijdende auto's, kijkend naar de passerende bomenrijen. Dat wekt een soort van inspirerend drone-effect op”.

archivaris

Na het lezen van Derrida's *Archive Fever* gaf Lopatin zijn dagtaak als webprojectmanager op om opnieuw te gaan studeren. “Dat werk heeft mijn leven veranderd en me in deze richting gestuurd. Ik ben erg geïnteresseerd in het geheugen en de manier waarop de mensheid zijn cultureel geheugen opslaat. Vooral de implicaties daarvan op de waarden en verlangens van mensen boeit me. Daarnaast is het werk van een archivaris solitair en vergt het extreme zorgzaamheid en concentratie. Dat zijn zaken waar ik juist voldoening uit haal.” Dit lijkt in contrast te staan met zijn muzikale ambities die, naar hij zegt, volledig uit egoïsme zijn ontsproten. “Ik maak muziek omdat het een manier is om mijn verlangens, smaken en concepten te kanaliseren. Mijn doel is om die verschillende honger te stillen. Eenmaal mijn werk de wereld is ingestuurd, is het niet meer van mij en is het aan andere mensen om het te gebruiken op de manier die ze zelf willen”. Luistert hij dan nooit meer naar zijn releases? “Ik vind het moeilijk om er terug naar te luisteren nadat ik er zoveel tijd mee heb doorgebracht. Misschien dat dit in de toekomst verandert, maar op dit moment valt me dat zwaar”.

het geheel

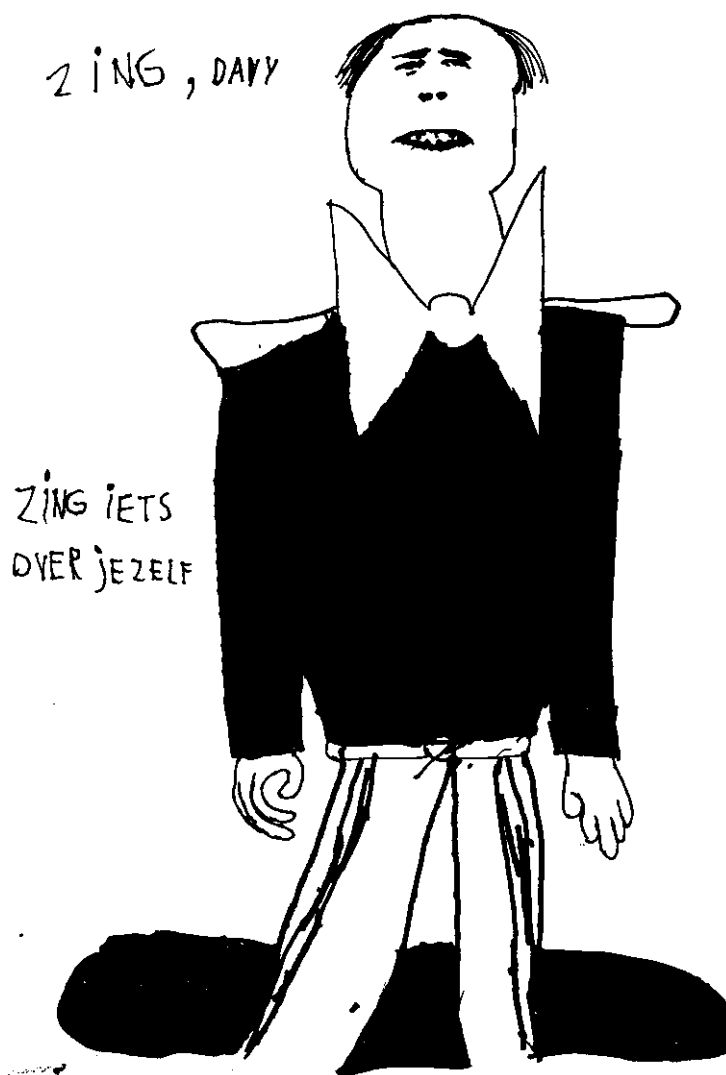
Naast zijn muziek en zijn studies gooit hij zich ook nog op video, artwork en schrijven. Op 14 maart speelt hij samen met Carlos Giffoni in de Witte Zaal in Gent, waar hij ook eigen videowerk zal begeleiden. “Mijn kennis van video beperkt zich tot het puur functionele. Ik maak video's voor de grap met YouTube en Windows Movie Maker. Ik ben eigenlijk vooral een begenadigd schrijver. Ik hou ervan om mij volledig te laten onderdompelen in periodes van sciencefiction en flashfiction. Daarnaast doe ik ook alle artwork voor mijn label Upstairs. Ik weet niet goed hoe zich dat allemaal tot elkaar verhoudt. Het voelt soms aan als vroeger toen ik denkbeeldige steden tekende waarin alle aparte deeltjes bijdroegen tot het verenigde geheel.”

Folk dood en begraven? Ter dood veroordeeld zonder voltrekking van het vonnis op het schavot van de muziekgeschiedenis, in afwachting van de rituele treurmars op de gang naar de galg te begeleiden? Zie daar het tijdsgewricht waarin een groep internationale studenten aan de Rietveld Academie hun muzikaal exorcisme in riten langs Kate Bush en Spires That In The Sunset Rise vormgeven in het vehikel: **The Wolf, Death and The Acorn**. De bigband staat op 6 maart op het KRAAKfestival in Aalst. Voor het zover is, spreekt RUIS met Maia, Yutaka en Kristinn.

TEKST : Sven Schlijper
ILLUSTRATIE : Gerard Herman

De boom & de Aardbeienregenboog

The Wolf, Death & The Acorn; uit welke krocht van gedachtespinsels of psychedelische trips is die naam komen aanwaaien?

YUTAKA: “Dat is Maia’s keuze. Het is haar nachtmerrie.”

KRISTINN: “Goede vraag! Ik heb er zelf moeite mee om die naam te onthouden.”

MAIA: “Met die naam verwijs ik naar het principe van leven/dood/leven. De eeuwigdurende cyclus van vernietiging en regeneratie. Zoals vulkaanuitbarstingen op grote schaal voor rampspoed zorgen, leveren ze ook vruchtbare gronden op in de uitgebraakte as.”

Wat zijn jullie belangrijkste invloeden bij het handen en voeten geven aan dit motto dat uit de bandnaam volgt?

KRISTINN: “In sommige gevallen gelden zeker flinke snorren, de zogenaamde *handlebarmoustaches*, als inspiratiebron.”

YUTAKA: “En verder: naïeve gewoontes en magie; majik (sic!).”

MAIA: “Onze belangrijkste invloed en inspiratie is Het Universum. Het geeft alles, altijd, maar eigent zich nooit een van zijn goede daden toe. Ik heb overigens ook gehoord dat de hemellichamen en planeten in de Melkweg en ons zonnestelsel een invloed hebben op ons, maar daar durf ik mijn hand niet voor in het vuur te steken.”

Op een van jullie online-uitlaatkleppen figureren Joe Meek, Steve Reich en Gerrit Rietveld gebroederlijk naast elkaar. Wat is de rode draad tussen hen voor jullie?

MAIA: “Anders dan het feit dat er drie keer de letter E in hun namen zit, gok ik dat die rode draad een verdraaid sterk stuk touw moet zijn.”

YUTAKA: “Geen idee ...The Velvet Underground, zonder viool!”

Is The Wolf, Death & The Acorn een muzikale groep op zichzelf of een integraal onderdeel van een groter geheel aan kunstuitingen. Een radar in een klokwerk dat een “Gesammtkunstwerk” kan genoemd worden?

MAIA: “Voor elk lid betekent de band wat anders, maar in essentie is het een muzikale groep met een variëteit aan wegen tot creatieve zelfexpressie. Soms is dat pure en onversneden rauwe energie, soms gaat het erom subtiele boodschappen te verpakken in delicate composities. Het is op de “crossroads” waar de verschillende delen van mijn scheppende output elkaar ontmoeten.”

Binnen dat geheel en staand op het kruispunt van die wegen, welke plaats neemt het muzikale vehikel in?

YUTAKA: “Ik ben een boom, anderen zijn aardbeien en samen zijn we een aardbeiregenboog.”

MAIA: “De tekstuele en rituele elementen komen direct voort uit de gemene deler aan thema’s die me fascineren: harmonie, disharmonie, balans, strijd: elementaire principes die met elkaar botsen of op gespannen voet staan.”

Is er één trigger aan te geven voor het engagement van deze gegevens in jullie artistieke werken, vooral ook gezien het feit dat jullie meerdere media gebruiken?

MAIA: “Het is waar dat ik vaak werk met verschillende media en dat zal ik ook blijven doen. Tegelijk is het waar dat het slechts verschillende manieren zijn om dezelfde thema’s en vraagstukken aan te vatten. Die komen allemaal voort uit één en dezelfde bron: wat ik zie als ik mijn blik naar mijn innerlijke

keer en eerlijk ben met en voor mezelf. De vrucht daarvan laat ik vervolgens manifesteren in mijn werk. Daarvoor heb ik niet per se een trigger nodig, behalve dan het feit dat wij allen creatieve wezens zijn, die scheppende kracht kunnen ontwikkelen en zo we de kans daartoe krijgen, die kracht kunnen voeden en er de mentale ruimte voor kunnen vinden. Generiek gezien belemmeren bepaalde sociale structuren in onze maatschappij die voorwaarden helaas.”

YUTAKA: “Karma.”

Wanneer die manifestatie vertaald wordt naar het podium, zoals straks op het KRAAKfestival, wat mag een toeschouwer dan verwachten van een performance van The Wolf, Death & The Acorn?

YUTAKA: “We hebben nog niet echt de kans gehad veel shows buiten Amsterdam te spelen, dus in de eerste plaats is het voor ons heel goed om voor een ander publiek te spelen!”

MAIA: “Een publiek dat geen verwachtingen moet koesteren. Die heb ik ook niet. Niet anders dan het uitzien naar het uitdagen van de verwachtingen van anderen.”

Waar en wanneer duikt improvisatie op om een hoofdrol op te eisen? Of is jullie praxis eerder het resultaat van nauwkeurige planning en repetities?

KRISTINN: “Ik improviseer alleen maar.”

YUTAKA: “Sommigen willen strakker spelen, anderen zijn minder vaardig, maar geven weer een fikse dosis energie en nemen fouten op de koop toe.”

MAIA: “Eigenlijk is het allemaal intuïtieve improvisatie. Daarmee open je de deur om jezelf te kunnen verrassen. Er is dan ook geen al te nauwgezet conceptueel idee, behalve dan het opgraven vanuit het innerlijke en dat te polijsten door de kennis van de ontdekte gebieden verder uit te diepen.”

Zowel het polijsten als het uitdiepen gebeurt bij The Wolf, Death & The Acorn ondermeer door een focus op ritualisme. Hebben rituelen in het hedendaagse leven nog een relevante rol?

KRISTINN: “Is het leven van alledag niet sowieso een aaneenschakeling van rituelen? Tandpoetsen, opmaken, je behoorlijk kleden, naar je werk gaan ... dat is toch allemaal ritueel?”

MAIA: “Rituelen zijn de rituelen van overgang die als doel hebben het overgaan van de ene naar de andere toestand te markeren. Zonder verwordt het leven tot een soep aan momenten, een landschap zonder heuvels en valleien. De rituelen die wij gebruiken kunnen gezien worden als een symbolische initiatie van het publiek in het moment an sich en een bewuste handeling om de kloof tussen toeschouw en schouwspel te doorbreken door middel van directe interactie en het afdoen van de icoonvormende sokkel genaamd: het podium.”

Het moment waarin er geen tijd is dan het heden.

YUTAKA: “Oh, het is 3D of Multi-D zelfs!”

MAIA: “Er is altijd slechts en steeds het Nu, natuurlijk. Verleden en toekomst zijn slechts mentale constructies die niet bestaan. Stel dan ook niets uit tot morgen, want morgen komt nooit.”

Doe nu eens normaal!

Geen normale band, **Talk Normal**. Duo van wat we mid jaren negentig beslist rrrriot grrrrrls genoemd zouden hebben, maar dan wel het type dat dertig jaar te laat geboren werd en dus de klassieke '79-'81 no wave-era moest inruilen wist voor wat moet doorgaan als de nieuwe generatie X van de late jaren 2000. Duidelijk beïnvloed door klassieke no wavebands uit de eerste golf zoals DNA, Mars en The Slits, maar evenzeer wat nonsens in het oor gefluisterd kreeg door de oude Chromatics of een kregelige Keiji Haino. Om het kort te houden: rommelrock voor mensen die met het verkeerde been uit bed stappen. En daar houden wij het bij. Maar wat denken de meiden er zelf van? Volgende maand live op het door Deerhoof gecureerde Sonic Cityfestival, nu even in de marge, alhier.

TEKST: Bart Gielis

Het duo

Andrya Ambro en Sarah Register.

Waarom muziek?

Dat weten ze niet goed. Sarah vraagt *waarom niet*. Andrya denkt dat het misschien iets te maken heeft met vader die danste op de Rolling Stones in de living, of die Smithsplaten van grote broer. *Misschien is het wel een manier om je gedachten af te zetten, of gewoon het creatieve medium dat je het hardst in de onderbuik raakt. It feels common. I like this.*

Waarom luide muziek?

Sarah zegt dat je soms luid moet zijn, en op andere momenten niet. *Daarenboven bestaan sommige geluiden enkel luid, en andere enkel stil. Zoek uw toevlucht tot wat u wilt, wanneer u dat wilt. Blijft heerlijk no wave, cryptisch en schijnbaar ongeïnteresseerd, maar dat moet misschien zo. De vraag zet Andrya aan tot zelfreflectie. Ze stelt dat ingetogenheid onvermijdelijk een der grote onbezongen helden is wanneer het er op aan komt iemand echt uit zijn/haar sokken te blazen. *Speak softly and carry a big stick; you will go far. Thanks Teddy Roosevelt. We have much to learn.**

Wie inspireert jullie?

Andrya vermeldt Talk Talk en nog wat andere namen, waaronder Patti Smith, Meshell Ndegeocello, Laurie Anderson, Charles Bukowski, James Baldwin, Werner Herzog, Robert Wyatt, Jessie Mae Hemphill, Hank Williams, Mahalia Jackson, Syreeta Wright, U.S Girls en Tina Fey.

Waarom Brooklyn? Is de verburgerlijking menens?

Zowel Andrya als Sarah bleven na hun studies in Brooklyn plakken. Andrya woont ondertussen al meer dan tien jaar in Brooklyn en heeft er eerlijk gezegd geen idee van waar ze anders heen zou gaan. *Creatieve mensen komen bijna onvermijdelijk in Brooklyn terecht, vooral aangetrokken door de goedkopere huur. Hoewel, mettertijd begint dat toch meer en meer tegen te vallen, die huurprijzen. Maar we ondervinden hier nog steeds erg veel ondersteuning vanuit de scene en we zijn maar wat blij dat we er deel van mogen uitmaken. Het heeft even geduurd om deze niche te vinden en zomaar plotsklaps vertrekken zou ons niet gemakkelijk vallen. Sarah voegt er nog aan toe dat Brooklyn leeft op het kloppende hart van de muziek, in al zijn geuren, kleuren en stijlen. *Any night, any**

time, there are hundreds of shows. Toch hebben ze allebei best zin om eens naar een andere postcode te verschuiven, temeer omdat er her en der weer nieuwe artistieke broeihaarden ontstaan in andere stadsdelen, alsook in andere steden. En ja, Brooklyn verburgerlijkt meer en meer elke dag. Sarah benadrukt dat gentrificatie een onvermijdelijke fase vormt binnen de sociale cyclus waar ieder stadsdeel vroeg of laat doorheen moet. Dit is iets dat we wisten voor we ons hier settelden. Soms word je geconfronteerd met ontmoedigende tegenslagen, maar er zijn zeker zoveel verrijkende ervaringen en mogelijkheden. The world is in conflict but we continue

John Cage, 1982: "My feelings were disturbed ... I found in myself a willingness to connect the music with evil and with power. I don't want such a power in my life. If it was something political it would resemble fascism".

Andrya kan zich enigszins terugvinden in dit statement, maar verduidelijkt dat de macht waar Cage het over had zich voor haar persoonlijk kan manifesteren in een veelheid aan hoedanigheden, en dit zowel op maatschappelijke als op persoonlijke schaal. *Er is de macht om te domineren en de macht om te*

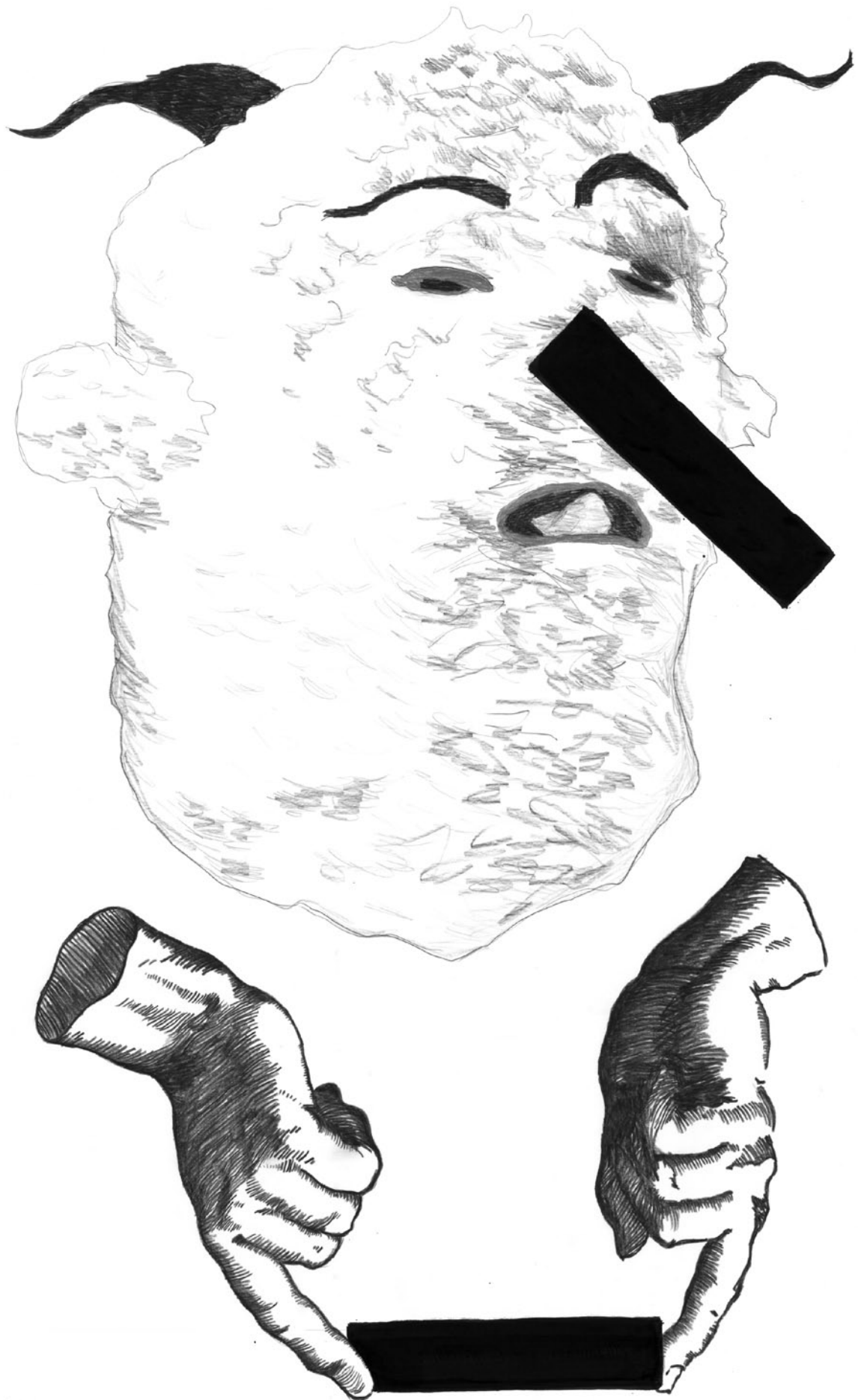
delen, en waarschijnlijk zijn er een heleboel vormen van macht tussen deze uitersten in, soms gescheiden van elkaar, soms in mengvormen. Ik probeer wel degelijk voor het delen te gaan, maar doorgaans is dat soort macht moeilijker om uit te oefenen. Natuurlijk vallen we soms voor dominantie, waarschijnlijk meer dan we zouden denken. Maar misschien is muziek die voortkomt uit iets kwaads niet noodzakelijk slecht, maar gewoon een herinnering aan het overspannende proces in de richting van die diepere, grootsere macht van het geven, het delen. Misschien moeten we de verwrongen macht van de dominantie, van het fascisme ervaren voor we echt die diepere macht kunnen vatten.

Wat is belangrijk in je leven?

Zowel Sarah als Andrya benadrukken het belang van grenzeloze eerlijkheid. Andrya stelt dat het alles is dat ze heeft. Mensen, ikzelf inclusief, hebben er erg veel schrik voor, maar we beseffen te weinig dat eender wat gezegd mag worden zolang je trouw blijft aan jezelf en respect toont voor de andere persoon in kwestie. Iemand vertelde hen recent dat hij/zij niet met hen kon werken, simpelweg omdat hij/zij hun album niet begreep. Ik prijs dat soort eerlijkheid, doch moedig deze persoon aan om ons eens live te zien. Eerlijkheid is alfa en omega, zowel wat dagelijkse smalltalk betreft als iemands levensmissie. Naast eerlijkheid vermeldt Andrya ook nog making stuff als een belangrijk iets in haar leven. Sarah heeft het verder nog over nieuwe wegen vinden in het leven en onderweg steeds vriendelijker proberen te worden. Zo zie je maar. Die no wavers zijn de kwaadsten nog niet.

Wat? Wanneer en hoe?

Nu. En volgende week. Hopelijk met open armen.

Tokyo Music Massacre

Taku Unami (°1976, Tokyo) is een lastig baasje. Hij is verre van gemeen en zacht van inborst, maar zijn muzikale onvoorspelbaarheid is intussen haast legendarisch. Steeds opnieuw weet hij zijn toehoorders van de wijs te brengen en hen aan te zetten tot theoretische bespiegelingen en soms hoogoplopende discussies. Zijn spitsbroeder Mattin heeft daar ook een handje van weg, doch terwijl diens acties vaak een expliciet ideologisch karakter hebben, is Unami vooral op zoek naar het ultieme persoonlijke expressiemiddel. Hij experimenteert niet om te provoceren, maar om een eigen en nieuwe muzikale taal te vinden. De stilte is een belangrijk element in die zoektocht. Men hoort daardoor weleens stiltes die de naam John Cage vallen als men het over Unami heeft. Nochtans zegt hij zelf de muziek of theorieën van die componist nauwelijks te kennen. Als je hem vraagt wat zijn invloeden dan wel zijn, dan is het antwoord verrassend.

Progrock, horormanga en griezelfilms

Als tiener was Taku Unami weg van progrock en hij noemt het genre een van zijn belangrijkste invloeden. King Crimson was de groep die hem met improvisatie vertrouwd maakte en hem naar de gitaar deed grijpen. Door de Italiaanse groep Area raakte hij geïnteresseerd in free jazz en hedendaags klassiek. Als zijn voornaamste niet-muzikale invloeden somt hij extreme manga's uit de jaren zeventig en horrorfilms op. Op een bepaald moment hebben de films van Tobe Hooper (Texas Chainsaw Massacre) zo'n indruk op hem gemaakt dat ze zijn muzikale denken zijn gaan beïnvloeden. Taku legt uit: "Hooper maakt de kijker getuige van een reeks scènes, maar verschaft geen enkele duiding. Hij legt geen verbanden en gaat niet in op de drijfveren van de personages of hun voorgeschiedenis. Toch is het eindresultaat een film." Op dezelfde manier wil hij muziekstukken creëren die bestaan uit een opeenvolging van geïsoleerde klanken zonder dat zij als een samenhangend geheel een bepaalde sfeer oproepen of een verhaal vertellen.

Akoestische computer

Unami is een zeer actieve improvisator. Veel van de mensen waarmee hij nu nog samspeelt, heeft hij voor het eerst ontmoet in de jaren negentig tijdens de maandelijkse New

Music Action-improvisatiewerkshops van gitarist Kazuhisha Uchihashi (o.a. van Altered States en Ground Zero). Naast tal van snaarinstrumenten bedient hij zich van de computer. De rol daarvan is in de loop der jaren wel geëvolueerd. Aanvankelijk bewerkte hij er de geluiden van zijn akoestische instrumenten mee, nu gebruikt hij hem zelf als akoestisch instrument. Dat zit zo: hij stuurt er andere apparaten mee aan die niet-elektronische geluiden produceren, bijvoorbeeld luidsprekers die erop geplaatste objecten aan het trillen brengen. Voorts leeft hij zich graag uit met motortjes om percussieve geluiden voort te brengen.

Binnen en buiten

Vanuit de eerder genoemde workshops is Unami de zogenaamde Onkyo-scene binnengerold. Van alle muzikanten die willens nillens het Onkyo-etiket opgeplakt krijgen of kregen, voelt hij de meeste affiniteit met Taku Sugimoto, ofschoon zijn methodes veel filosofischer geïnspireerd zijn. Vanaf het begin van deze eeuw is Unami ook het buitenland gaan verkennen en met bewoners van dat gebied aan het improviseren geslagen, te beginnen met de Barcelona-crew van Ruth Barberan, Ferran Fages en Alfredo Costas Monteiro. Van de niet-Japanners is Mattin echter zijn lieveling. Samenwerkingen met hem monden steevast uit in iets goeds zonder dat ze er vooraf veel woorden aan vuil hoeven te maken. Dat vindt hij zelf toch.

Haas

HOSE is geen bende gangstarapsters, maar een akoestisch kwintet waarvan Unami gitarist en leverancier van de composities is. Ze klinken als een dronken jazzy easy-listeningcombo met vleugjes Maher Shalal Hash Baz en snuifjes ontsporing richting overal.

Hibari Music is Unami's label, genoemd naar Hibari Shobo, een uitgever van de gore manga's waarvan hij zo houdt. Oorspronkelijk opgezet om Taku's eigen exploten wereldkundig te maken, biedt het nu ook een platform aan gelijkstemde geesten en iedereen waarvan hij de muziek goed vindt. Mooi is dat.

Sayonara!

Michael Northam is geen onbekende in de wereld van de geluidskunst. Al twee decennia werkt hij consistent verder aan zijn "acousmatische landschappen" en "sound actions". Een eerlijk interview.

"Wij luisteren te veel met ons hoofd"

TEKST: Dave Driesmans

Michael, hoe ben jij in Europa verzeild geraakt? Was je de Amerikaanse cultuur beu?

"Waar ik woonde, voelde ik me vaak een buitenlander. Ik ben opgegroeid ten westen van Indianapolis, en ik voelde me er vervreemd van de cultuur en de mensen. Ik dacht dat dat gevoel weg zou ebben wanneer ik opgroeide. Maar het werd enkel erger. Op een schoolreis naar Europa, ik was toen nog geen 15, ervoer ik dat continent als mijn ding. Toen ik terug kwam groeide de frustratie over mijn thuisland. Ik wou zo ver mogelijk weg. Later, toen ik meer betrokken raakte bij de undergroundkunst-beweging, voelde ik ook veel voor het sociaal-radical, wat toen in Europa veel meer leefde. In de jaren negentig had ik eigenlijk een dubbel leven: zes maanden Amerika, zes maanden Europa. Ik wilde me wel vestigen in één continent, maar het was moeilijk om een balans te vinden tussen de rijke natuur in West-Amerika en de cultuur van Europa. Er waren toen heel weinig mensen in Amerika met dezelfde interesses als ik. Vandaag is er veel meer voeling met nieuwe muziek. In Europa ervoer ik een zekere traditie en kon ik ook gemakkelijk touren en shows opzetten. In Amerika voelde ik me vaak een grote vis in een klein tank. Moeilijk uit te leggen, maar ik vond dat er vaak een "scene" gefantaseerd werd rond enkele vrienden. Het is ook erg moeilijk om er te overleven, want er is geen sociaal vangnet, dus ook de undergroundmuziek hangt vast aan mensen met centen. Ik ga soms nog terug naar Amerika hoor, maar ik leef er als een heremiet in de natuur. Opvallend is trouwens dat veel van de interessantste Amerikaanse muzikanten exact hetzelfde doen. Ik vind dat Europa meer open staat voor alle soorten sociale situaties en dat ik er meer leer van mensen. Maar dat wil niet zeggen dat ik het hier makkelijker heb om te overleven van mijn muziek. Integendeel."

Waar ben je vandaag vooral mee bezig?

"Ik probeer al jaren traditionele instrumenten en live *playing* te incorporeren in mijn werk. Bijna vijftien jaar lang focuste ik me op het maken van *non-human*-muziek. Vandaag zie ik echter meer en meer potentieel in tonale en microtonale frequenties. Die zijn vaak rijker dan zuiver atonale muziek. Het is vaak een strijd tussen de ideeën die ik heb rond muziek en de ervaring en de perceptie van het uiteindelijke geluid op de luisteraar. Dat loopt een beetje samen met mijn vernieuwde interesse in folk en traditionele muziek. Ik heb nooit in een groep gespeeld en het blijft dus een beetje een zoektocht en een proces. Ik speel al jaren op bamboefluiten zoals de bansuri en shakuhachi en

hou er van om die op plekken boven te halen en daar dan een soort fieldrecording mee te maken. Voor velen is die combinatie shockerend. Toen ik in maart vorig jaar naar Berlijn verhuisde, ben ik verschillende keren uitgescholden voor hippie. Men verwacht van mij nog altijd strikt experimentele industrial. Ik ben niet zeker waar die strikte concepten ontstaan bij de mensen. Maar ik ga verder en probeer beter te leren spelen. Het komt erop neer dat ik vandaag op zoek ben naar de connectie tussen het luisteren naar fieldrecordings en mijn groeiende fascinatie voor songstructuren."

Wat is de beste omgeving om je muziek te beluisteren?

"Publieke evenementen zijn vaak te koud en afstandelijk voor mijn muziek. Het gaat er ook te formeel aan toe. Ik droom van performances in een intieme setting. Net daarom zijn albums een goed formaat: vaak is thuis de ideale omgeving. Ik heb het gevoel dat mijn werk altijd bedoeld is als een soort functioneel middel voor creativiteit. Ik hou helemaal niet van het gevoel dat mijn muziek gebruikt wordt als entertainment. Passief entertainment, ik gruwel al als ik er aan denk. Je moet je vooroordelen aan de kant durven zetten, je moet je aandacht vestigen op de muziek en luisteren. Ik ervaar te veel vooroordelen, zeker binnen scenes. Eens een zekere stijl gedefinieerd is en je daarmee geïdentificeerd wordt, luisteren mensen niet meer met een open geest."

Vind je dat de manier van luisteren naar muziek anders is dan het luisteren naar andere zaken?

"Niet noodzakelijk, hoewel muziek een soort sonische "rasa" creëert, wat in de Indische cultuur betekent dat er een bepaalde "smaak" of "gemoedstoestand" bij hoort. Ik verdiep me daar meer en meer in. Na me jaren te focussen op fieldrecordings begin ik me te realiseren dat tonale relaties efficiënter zijn om mensen te beroeren dan puur geluid. Tonale muziek of muziek gespeeld door muzikanten is iets waar je makkelijker mee communiceert. Het ruwe geluid van de natuur is in India de "rasa" van de leegte. Maar natuurlijk zitten daartussen allerlei variaties die ik maar al te graag aanboor."

Je vertelde me ooit dat je voor een geluidskunstmagazine werkte. Kun je daar iets meer over vertellen?

"Rond 1989 verhuisde ik van Indianapolis naar Austin, Texas. Om de hoek woonde Daniel Plunkett, die ik jaren geleden leerde kennen toen ik bij hem het zine ND bestelde. Toevallig

deed ik toen ook een interim job in een fotokopiewinkel en dat bleek natuurlijk handig te zijn. Ik heb Daniel geholpen met al het grafische werk en organiseerde samen met hem ook ND-avonden. De slagzin was "contact-exchange-document", omdat we antwoordden op de platen en tapes die we kregen en anderen probeerden te informeren. Later begon ik veel te reizen en deed ik ook interviews met artiesten die ik bezocht. ND is erg belangrijk voor mij geweest: ik heb er veel interessante mensen door ontmoet."

Je reisde vaak naar Azië. Wat was de impact van die reizen op je werk?

"Ik reisde voor het eerst naar Azië in 1998. Na een tour in Europa besliste ik spontaan om naar Nepal te vliegen. Het was mijn eerste aanraking met een niet-monotheïstische cultuur en het land heeft een grote indruk op me gemaakt. In 2006 werd ik uitgenodigd om deel te nemen aan een residentie en zo bevond ik me plots op een vliegtuig naar India. Het werd een harde confrontatie. Recent heb ik ook de Dhrupad Mela (een vijfdaags muziekfestival, n.v.d.r.) in Varanasi bezocht en ben ik enkele weken bij de Gundecha Brothers in de leer gegaan. Ik wil eigenlijk zo snel mogelijk teruggaan. Niet onbelangrijk in de Aziatische context zijn de samenwerkingsverbanden: Seijiro Murayama of Sachiyo Honda en Kodama, de groep met Hitoshi Kojo. Via muziek kunnen communiceren met hen was heel leerrijk. Ik heb een kant van mezelf leren kennen waarvan ik niet wist dat ze bestond. Aziaten communiceren gewoon helemaal anders. Ze luisteren met hun hele lichaam, en wij vooral met ons hoofd. Mijn interesse in Azië loopt ook parallel met mijn groeiende interesse in traditionele instrumenten en is ook de voornaamste reden waarom mijn esthetische keuzes zo veranderen momenteel. *An acceptance and celebration of the formless as the mother of all that I do!*"

Vind je scheming (vert: veelal geheime plannen om iets in je eigen voordeel te bekomen) een groot probleem worden in de geluidskunstscene? Denk je dat dat komt omdat er meer budget is dan voordien?

"Het is eerder een algemene ziekte in de maatschappij aan het worden, maar misschien manifesteert het zich duidelijker in de kunst- en muziekwereld. Ik denk dat het een bijproduct of effect is van het steeds commercialiseren van alles. Ook de underground ontsnapt hier niet aan. Wanneer meer en meer mensen zich bewust worden van de vele muziekniches, dan wordt het gevecht om een bepaalde positie ook heviger, om er vervolgens bekendheid uit te halen. Misschien is het te wijten aan de over-the-topdocumentatie door alle blogs en sociale netwerken die ontstaan. De makkelijkheid waarmee jonge mensen hun activiteiten publiek kunnen maken betekent ironisch genoeg de dood van het netwerken. Een tijd geleden was het nog erg boeiend om iemand gelijkgestemd te vinden, iemand die naar dezelfde muziek luistert of dezelfde interesses heeft. Het draait niet langer rond de connectie die je hebt met een bepaalde familie - zoals het delen van je muziekvondsten. Maar vandaag zijn het eerder clanstructuren waarbij je mee moet betalen wil je een stukje van de taart krijgen. Misschien is dat altijd zo geweest, maar meer dan ooit moet je op de "juiste" manier presenteren. Het belang van woordenschat en de aanwezigheid op die of die plek wordt opgeblazen. Het is een vreemd dilemma, net nu er een ongelofelijke explosie aan kunstvormen is. Maar voor mij persoonlijk blijft het simpelweg draaien rond vriendschap, plezier en vertrouwen."

COURTISANE FESTIVAL CONCERTEN

WITTE ZAAL, GENT

Zon 14 maart 2010
ONEOTRIX POINT NEVER,
NO FUN ACID (CARLOS GIFFONI)

Woe 17 maart 2010, Witte Zaal, Gent
PETER JACQUEMYN, ERIC THIELEMANS,
MAURO PAWLOWSKI TRIO

VOORUIT DOMZAAL, GENT

do 18 maart 2010
NIGHT VISION
PAUL CLIPSON & WILLIAM FOWLER
COLLINS, PIETER GEENEN, PHANTOM
LIMB & EARTH'S HYPNAGOGIA, ...

vr 19 maart 2010
SURFACE TENSION
PAUL ABBOTT, SEYMOUR WRIGHT & ROSS
LAMBERT, DOMINIQUE PETITGAND, ...

Q-O₂

**workspace for
experimental music
and soundart**

20 / 03 / 10, 20:30, Q-O2

**Olivier Toulemonde -Agnès Palier -
Jack Wright** (FR/US)

+ **HOQUETS** (McCloud Zicmuse -François
Schulz -Maxime Lê Hùng) (US/FR/B)
+ **New Space Warming Party**

25 / 03 / 10, 20:30, Q-O2

Felicia Atkinson (FR)
+ **Annette Krebs** (DE)

01 / 04 / 10, 20:30, Beursschouwburg
Sylvain Chauveau -Pierre Gerard (FR/B)
Taku Unami -Annette Krebs (JP/DE)

NEW ADDRESS: Koolmijnenkaai 30-34,
Brussels, www.q-o2.be

met steun van de Vlaamse Overheid en VGC

A-MUSIK

SHOP MAILORDER DISTRIBUTION
EXPERIMENTE AVANTGARDE ELEKTRONIK IMPROV
KLEINER GRIECHENMARKT 28-30, D-50676 KÖLN
OPEN TUESDAY - SATURDAY 12-19H
WWW.A-MUSIK.COM

KNIFE SLITS WATER

records & concerts
friendly music salvations

WWW.KNIFESLITSWATER.ORG

BOHREN & DER CLUB OF GORE
@ BELLE VUE CAFE

SATURDAY 17 APRIL

vk* CONCERTS
HENEGAUNENKAI 43 1080 BXL
INFO: 02 416 2907
WWW.VKCONCERTS.BE

BLACK BONED ANGEL 'The Witch Must Be Killed' LP

Builds on Black Boned Angels initial premise of 'do nothing, very loud, for a long time, better than other people'. Perhaps the best example thus far and in spite of the obviously extreme-metal reference points, these two 'songs' (yes, they ARE songs) come across as decidedly 'beautiful'. More than a passing nod to Judas Priest also. Limited to 500.

conspiracyrecords.com

SONIC CITY

CURATED BY **Deerhoof**
17-18 April

soniccity.be
dekreun.be

DE KREUN

WEIRD OFEST #4
feat.

LUCKY DRAGONS (US)
LIMITED ADDICTION (US) - MOUCHE MAN (FR)

17 MARCH @ Belle Vue café

vk* CONCERTS
HENEGAUNENKAI 43 1080 BXL
INFO: 02 416 2907
WWW.VKCONCERTS.BE

OUT NOW ON

Smeraldina-Rima

PANICSVILLE
A Dragonfly For Each
Corpse LP+7" • NATE WOOLEY
Trumpet/Amplifier LP •
PEESESSEYE + TALIBAM! 2xLP •
RYAN GARBES Unbreakable Flower
CS • COLBY NATHAN AS
HYENA Commyn Straet CS •
JONAS RUCHENHEVER
Maze/Haze CS

info@smeraldina-rima.com
www.smeraldina-rima.com
www.myspace.com/smeraldinarima
smeraldina-rima.blogspot.com

BO ZAR MUSIC

BRUSSELS ELECTRONIC MUSIC FESTIVAL
MARCH 26+27+28 2010

BEEMF
WWW.BEMF.BE

CLUSTER
CHRIS DE LUCA
HEXSTATIC
JOHANN
JOHANSSON
BORDER COMMUNITY
SHOWCASE:
JAMES HOLDEN,
LUKE ABBOTT,
AVUS
RASTER NOTON
SHOWCASE:
ACKI TAKAMASA,
CYCLO
(RYOJI IKEDA+
CARSTEN NICOLAI),
ATOM TM
SYLVAIN CHAUVEAU
MACHINEFABRIEK
THOMAS BRINKMANN
D FUSE
AUFANG
DAN CURTIN
...

PALEIS VOOR
SCHONE KUNSTEN,
BRUSSEL
PALAIS
DES BEAUX-ARTS,
BRUXELLES
CENTRE
FOR FINE ARTS,
BRUSSELS
WWW.BOZAR.BE/BEMF1 • 32 (0)2 507 82 00

FOCUS
TONEC
arte
radio
paf
MUSIC
FESTIVAL

Peter Jacquemyn

Peter Jacquemyn is beeldend kunstenaar en muzikant. Kettingzaag en contrabas, het onderscheid is in zijn handen soms moeilijk te maken. Samen met Mauro Pawloswski en Eric Thielemans vormt hij een nieuw trio dat zich werpt op de vrije improvisatie. Op woensdag 17 maart kunt u ze aan het werk zien in de Witte Zaal in Gent in het kader van Courtisane festival.

Foto: Ronny Wertelaers

Liberation Music Orchestra - s/t (Impulse!)

Charlie Haden, Carla Bley big band

Als zestienjarige stootte ik in de hoofdstedelijke mediatheek op een elpee met op de cover een spandoek: "LIBERATION MUSIC ORCHESTRA". We waren links in die tijd en dus leende ik betreffende elpee enkel afgaand op de cover. De muziek verbijsterde me. Nooit had ik zo'n scheurende sax gehoord (Gato Barbieri), of zo'n ontroerend vreemd trompet geluid (Don Cherry op z'n pockettrompet). Contrabassist Charlie Haden bewerkte linkse strijdlieden waaronder enkele uit de Spaanse burgeroorlog (1936-1939). Hij integreerde fragmenten van originele opnames uit 1936 (onder leiding van componist Hans Eisler) in zijn muziek. Later vond ik een Oost-Duitse vinyl reissue van de originele opnames uit 1936. Het is door en door tragische muziek. Alsof ze in 1936 al wisten dat ze het niet zouden halen en konden voorspellen wat de mensheid te wachten stond.

Haden, Carla Bley en de big band bliezen deze muziek nieuw leven in. Een hartverscheurende ode aan slachtoffers van nationalisme en fascisme en oorlogen van alle tijden.

Peter Kowald - When the sun is out you don't see stars (FMP)

Peter Kowald (contrabas, stem), Werner Lüdi (alt- en baritonsax), Butch Morris (cornet), Sainkho Namchylac (stem)

De Duitse contrabassist Peter Kowald bracht mij tot mijn instrument en tot de vrije muziek. Peter moet dus een plaats krijgen in deze lijst. Het is moeilijk kiezen uit zijn uitgebreid oeuvre. Zowat zijn hele discografie is meer dan de moeite waard. Het is vrij improviseren op z'n best, onnavolgbaar Tuvastemgebruik, Afro-Amerikaanse grootstadklanken, scheurend saxgeweld, door Kowald samengebracht en gebald tot pure energie. Dit is echte *World Music*; een samengaan van invloeden uit de meest verscheiden regionen, een dialoog over de grenzen van tradities, rassen en continenten. Elke bijdrage is op zich dragend en fundamenteel evenwaardig. Geen sprake meer van solo's en begeleiding. Dit is pure gevoelsmatige samenklank. Zelfs het 'met een muntstukje op het cornetpaviljoen tikken' krijgt in deze samenhang een onmisbare muzikale draagkracht. Zelden gingen perfecte instrumentbeheersing en bewuste niet-virtuositeit zo moeiteloos samen.

Fred Van Hove/'T Nonet - 'Suite for B...City' (FMP)

Annick Nozati (stem), Axel Dörner (tompert), Johannes Bauer (trombone), Paul Rutherford (trombone), André Goudbeek (altsax, bandoneon), John Butcher (sopraan-, tenorsax), Fred Van Hove (piano, accordeon), Benoît Viredaz (tuba), Ivo Vander Borgh (drum, percussie)

Fred is een van de grondleggers van de vrije muziek, niet enkel in Vlaanderen of België maar wereldwijd. Dit is een schoolvoorbeeld van een gelukke gestructureerde improvisatie. Als improvisatie-ensembles groter worden, is een vooropgestelde structuur doorgaans wenselijk. Dikwijls werkt een compositie beperkend. Hier niet. Fred bedacht een stramien dat de musici deed uitstijgen boven zichzelf. De sfeer verandert gedurig, van het obligate piep-kraak-knorwerk tot de verassend heldere en melodieuze aanpak van André Goudbeeks solo. Zowaar improvisatiemuziek met een sterke orkestrale dimensie. Uiterst zeldzaam.

Bangalore - New Bharat Brass-band (Musique Du Monde)

Traditionele muziek in al zijn facetten is al jaren mijn belangrijkste inspiratiebron. De oneindige schatkamer van de etnische muziek is een onuitputtelijke voedingsbodem. De Balkanzigeuner speed brass bands zijn een erfenis van het keizerlijk militair Oostenrijks-Hongaars verleden. Ook de Indische fanfares zijn rechtstreekse afstammelingen van het Brits koloniale leger. Zigeuners zijn moeilijk te vangen in militaire disciplines. Ze waren enkel bruikbaar als muzikanten in de militaire blaaskapel. Ze ruilden hun tablas, gitaren en violen voor cornetten, trompetten, tuba's, snaartrommels en de grote trom. Zo ontstonden ensembles met de kracht van een brassband en de *drive* eigen aan hun zigeunerafkomst. Onweerstaanbaar opzweepende feestmuziek, uit het leven gegrepen.

Nam Hae Sung, The song of Su-Gung (CJ Music)

Van een heel andere orde is de Koreaanse P'ansoritraditie. P'ansori is episch muziektheater met wortels tot in de elfde eeuw. Het is een oosterse operavorm waarbij alle rollen vertolkt worden door een stem, man of vrouw, begeleid door een slagwerker op een trommel. De percussie speelt accenten, er wordt geen echt ritme aangehouden. P'ansoristemmen zijn enorm krachtig: ze schreeuwen en scheuren, fluisteren, gaan van falset-hoog tot keergezang-grondtoon-laag. Enkel uitzonderlijk getalenteerde vocalisten kunnen dit aan. Dit is uitgebeende muziek, teruggebracht tot zijn uiterste essentie. Het bevat grote dynamische sprongen en veel stilte. Het is muziek van een ongebreidelde expressiviteit, verwant aan het extreemste van wat musici als bijvoorbeeld Peter Brötzmann presteren. Een P'ansoriopvoering duurt uren... Deze muziek is in Europa zo goed als onvindbaar. Ze bestaat bij mijn weten enkel op Aziatische labels. Meer info vind je in het bijhorende boekje met heel mooie kalligrafie, eentalig Koreaans...

Een bescheten commissie

Een koude februariavond in Gent. Bier in de koelkast en een stapeltje nieuwe platen voor de RUISredactie. Levert op: Onversneden meningen over productie en songwriting, zware verhalen over levende barkrukken, gezwat, gezwans en mijmeringen over de hoogdagen van het lofigenre. Een kort verslag.

Hot Guts 7" (Suicide Tax/Badmaster)

SM: Dit is een groep van het lief van Meghan van US Girls.
GS: Noiserock! Ik ben fan van noiserock.
NL: Beetje A Place To Bury Strangers, maar slechter opgenomen en dus beter. Slijpschijfrock!
- Tweede nummer.
SM: Beats!
NL: Is dat die kerel alleen?
SM: Met twee dacht ik.
SM: B-kant begint als Birthday Party. Goeie riffs!
- "Ding dong..."
SM: "Oh neint... de deurwaarder". Gelukkig, het is Hoste!

Factorymen - s/t (Richie Records/Testostertunes)

SM: Het soloproject van een van de gasten van Homostupids als ik me niet vergis. Hele goede plaat. Beter dan alles van Homostupids samen.
Hoste: Het is goed.
- Lange stilte...
NL: De B-kant is wel veel beter. De A-kant vond ik niet zoenderend. Het is niet iets waar ik veel naar zou luisteren. De sound spreekt me niet zo aan. Maar dat is iets visceraals natuurlijk.
- Er weerklinkt opeens een folky countrynummer.
Hoste: Is dat Charles Curtis? Die heeft dat in ieder geval ook gecoverd.
- Na wat gegoogel blijkt dat muziekconnaisseur Hoste het bij het rechte eind heeft. Het is echter het origineel "Both Sides Now" van Willy Nelson. Of was het toch van Joni Mitchell?
NL: Het is gewoon de plaat waar hij zonet mee aan het spelen was, die hij nu gewoon laat draaien. Het is wel het beste dat ik vanavond al gehoord heb. Vooral de gecompreste elektronische geluiden vind ik niet te pruimen.
GS: Ik vind het ook niet echt goed.
SM: Ik heb hem al een keer of vier beluisterd en ik vind het heel goed.

Heel gevarieerd.

NL: Dat zatte karaokestuk is beter dan die noisy dingen ...

Homostupids - The Load (Load)

- Hoste morst zijn blikje bier op de Hot Guts 7"
GS: Op een goede punksingle moet er bier gemorst worden!
- Herinneringen aan zattere tijden worden opgehaald. De woorden Sloow en Michael Gira vallen.
GS: Leuke band voor twee goeie 7"'s, maar meer sound dan nummers.
NL: Ze gebruiken geluiden die ook op mijn nieuwe wekker staan! Factorymen is origineler en beter dan Homostupids. Desalniettemin, goeie sound.

Home Blitz - Out Of Phase (Richie Records/Testostertunes)

GS: Bwah, downloadcoupons ...
Maar dit is tenminste goeie lofi!
SM: Jonge gastjes ook.
Hoste: Het lijkt een beetje op Refrigerator. Of Archers Of Loaf.
SM: Grappige teksten ook. Leuke popnummers!
GS: Bekie zit in een nieuwe groep met een kerel in een rolstoel. Ze heten Jerking of Coma Patients.
SM: Cool, daar wil ik een 7" van maken.
Iedereen: Goede tijdloze boel, die Home Blitz!

Le Sang Song - s/t (Dragnet Records)

SM: Nog een streepje lofi?
NL: Ik heb wel al een beetje genoeg lofi gehoord vanavond.
GS: Het klinkt wel allemaal een beetje hetzelfde hé?
SM: Of heb ik Homostupids weer opgelegd? Ah shit, 't zijn weer de Homostupids ...
- Nog een poging om de goede cd op te zetten.
SM: Ah, veel betere vibes ...
Hoste: Sun City Girls.
GS: Goede surf.

Hoste: dEUS

SM: 't heeft wel iets van die vroege Rudy Trouvédingen, maar dan schever. Het is een plaat die in 2007 is opgenomen, maar nu pas is uitgebracht. De man heet Craig Chambers. Hij woont in Seattle.
GS: Er zit er veel meer in dan die nofipunkboel.
NL: Een echte melodie bijvoorbeeld.
Hoste: Jonathan Richman. Lofi, maar happy.
SM: Een beetje Young Marble Giants. Maar die hebben wel maar één nummer.
GS + Hoste: Ma neint!
Iedereen: Toch wel echt goed.
GS: 't Is echt Wio ...
GS vertelt voor de achtendertigste keer het verhaal van de barkruk op Roadburn.
SM: Zo'n mooie melodieën.
Hoste: Dit nummer klinkt als Lovechild. Eens snel opzoeken.
- Iedereen beseft opeens dat dit het beste is dat we vanavond al gehoord hebben.
NL: Volgend jaar op KRAAKfestival, met Sam Gopal als headliner ... Lemmy zal dat zeker zien zitten ...
SM: Voor 30.000 euro.
GS: Dat gaat dan de show zijn waarop hij doodstuikt ... Een overdosis whisky door Sloow onder tafel proberen te zuipen.

Alex Bleeker & The Freaks - s/t (Underwater Peoples)

GS: Zzzzzzzrrrrrrggggggrrrrr...
SM: Dat is een groep met Matt Mondanille van Ducktails. Die verjaart trouwens vandaag. Gezien op facebook.
H, N, G: Dat is wel heel slecht ... Slechte Neil Young.

Leo Coomans - Basement Recordings 1978-1982 (Ultra Eczema)

GS: Dit vind ik heel goed. Naar zulke dingen kan ik uren luisteren.
SM: Vader van Gino Coomans, de cellist van Sheldon Siegel. Zware aanrader, deze elpee.
NL: Naar het schijnt kon het hem ook

fuck schelen of die boel uitgebracht werd of niet.

Iedereen: Lofrede over de 'Antwerpse scene'. SM is iets kritischer. Er ontspint zich een discussie over Dennis Tyfus als maatschappelijk fenomeen.
Conclusie van de discussie door GS: Ja maar ja, met integriteit koopt ge geen boterhammen.
Hoste: Allemaal goede dingen vanavond...

MV + EE - Live Road (Blackest Rainbow)

NL: Een Fender Twinsound en een drummer die in de kelder zit.
SM: Veel delay op de vocals.
GS: Het lijkt eigenlijk op de nieuwe Magik Markers
NL: Wat een lelijke hoes.
Hoste: Volgens mij waren ze erg stoned die avond.
GS: Volgens mij kunnen ze gewoon goed doen alsof.
Hoste: Niet zo goed ...
GS: Je moet er een beetje geduld voor hebben. De tweede helft is echt goed.
NL: Het klinkt wel goed, maar het is toch een beetje saai.
SM: Naar het schijnt komt daar ook geen volk naar kijken als die spelen in de States.

Fred Bigot - Mono/Stereo (Holy Mountain)

GS: Als ik daarover las, dacht ik dat het goed ging zijn, maar in feite is het maar een "Bescheten Commissie".
SM: Ja, ik vind het ook niet goed.
NL: Inderdaad. Is dit de fopplaat vanavond?

Built To Spill - There is no Enemy (ATP)

SM: Hier Hoste, jij bent daar toch fan van hé. Ga je dat thuis eens recenseren. Anders moeten we daar ook nog naar luisteren.

les ateliers claus

rue crickxstraat 15 1060 st. gillis brussels info: 0478 235 097 www.lesateliersclaus.com

05.03
VR | VE
21:00

PLEASURE + LES ATELIERS CLAUS PRESENT

KARL BLAU (us, k records)
LE TON MITÉ (brussels)

lofi folk funk from anacortes, washington

13.03
ZA | SA
21:00

GIOVANNI DI DOMENICO (it)

sound installation "piano forte"

20.03
ZA | SA
21:00

SQUARES ON BOTH SIDES (de)

electronic folk whispers

26.03
VR | VE
21:00

SOIREE BRUL AVOND #3

CLUB MORAL, DANNY DEVOS,
ANNE-MIE VAN KERCKHOVEN,
MAURO PAWLOWSKI, ANTOINE BOUTE
expmnt in words & sounds

SCHELD'APEN

• D'HERBOUVILLEKAAI 36 • ANTWERPEN •
WEEWEEWEE.SCHELDAPEN.BE

Vrijdag 5/03

BELIEVO! 7inch release

PING PONG TACTICS

RAPE BLOSSOMS

+ Volxkeuken deluxe

Deuren: 19.00u, eten: 19.30u, concert: 21.30u

Zaterdag 6/03

FUMER TUMER ÉÉN

Expo, Concert, Happening

Deuren: 20.00u

Dinsdag 9, woensdag 10, donderdag 11/03

RONAN RIOU (FR) - EXPO

Di: 17u, woe: 14u, do: 18u

Vrijdag 12/03

Kakbek & Hands Like Birds present:

GUM TAKES TOOTH (VK)

1982 (BE)

+ Volxkeuken deluxe

Deuren: 19.00u, eten 19.30u, concert 21.00u

Zaterdag 13/03

ULTRA ECZEMA'S POPCORN NIGHT(MARE)

De gele nacht lang enkel het nummer POPCORN op de draaitafel
door Daniel de Wereldvermaarde Botanicus

+Live door o.a: Myland & Lion, Circus Bulderdrang, White Circle Crime Club,
Benjamin Verdonck, Kevin Apetown, de Letterleggers, Vom Grill, Filip Vervvaet,
Floris Vanhoof, W Ravenveer, Stroheim, Hantrax en veel meer!
Start: 19.00u

Zondag 14/03

WORKSHOP ZEEFDrukken

Info en inschrijvingen: medewerkers@scheldapen.be

Dinsdag 16, woensdag 17, donderdag 18/03

LAURENCE SCHERZ - EXPO

Di: 17u, woe: 14u, do: 18u

Zaterdag 20/03

ZIE!DUIF speelt STOCKHOLM (theater)

reserveren op info@scheldapen.be

Deuren 20.00u: voorstelling: 20.30u

Zondag 21/03

WORKSHOP ZEEFDrukken

Info en inschrijvingen:

medewerkers@scheldapen.be

Vrijdag 26/03

SILENCE FINI (theater)

bESIDES ENSEMBLE

+ Volxkeuken deluxe

Deuren: 19.00u, eten: 19.30u

voorstelling: 20.30u

Zondag 28/03

**WORKSHOP
ZEEFDrukken**

Info en inschrijvingen:

medewerkers@scheldapen.be

KRAAK FESTIVAL

6 MAART 2010 - Netwerk & De Brug, Aalst

Bong (UK) Harappian Night Recordings (UK) Pens (UK) The Wolf, Death & The Acorn (NL) Dolphins into the Future (B) Yoshi Wada (JP) Peaking Lights (USA) Morphogenesis (UK) Strapping Fieldhands (USA) Voice of the Seven Thunders (UK) Black to Comm (GER) The Homosexuals (UK) Bill Orcutt (USA) Bugskull (USA)

WWW.KRAAK.NET

KRAAK

SCHELD'APEN

• D'HERBOUVILLEKAAI 36 • ANTWERPEN •
WEEWEEWEE.SCHELDAPEN.BE

Vrijdag 5/03
BELIEVO! 7inch release
PING PONG TACTICS
RAPE BLOSSOMS
+ Volxkeuken deluxe
Deuren: 19.00u, eten: 19.30u, concert: 21.30u

Zaterdag 6/03
FUMER TUMER ÉÉN
Expo, Concert, Happening
Deuren: 20.00u

Dinsdag 9, woensdag 10, donderdag 11/03
RONAN RIOU (FR) - EXPO
Di: 17u, woe: 14u, do: 18u

Vrijdag 12/03
Kakbek & Hands Like Birds present:
GUM TAKES TOOTH (VK)
1982 (BE)
+ Volxkeuken deluxe
Deuren: 19.00u, eten 19.30u, concert 21.00u

Zaterdag 13/03
ULTRA ECZEMA'S POPCORN NIGHT(MARE)
De gele nacht lang enkel het nummer POPCORN op de draaitafel
door Daniel de Wereldvermaarde Botanicus
+Live door o.a: Myland & Lion, Circus Bulderdrang, White Circle Crime Club,
Benjamin Verdonck, Kevin Apetown, de Letterleggers, Vom Grill, Filip Vervvaet,
Floris Vanhoof, W Ravenveer, Stroheim, Hantrax en veel meer!
Start: 19.00u

Zondag 14/03
WORKSHOP ZEEFDrukken
Info en inschrijvingen: medewerkers@scheldapen.be

Dinsdag 16, woensdag 17, donderdag 18/03
LAURENCE SCHERZ - EXPO
Di: 17u, woe: 14u, do: 18u

Zaterdag 20/03
ZIE!DUIF speelt STOCKHOLM (theater)
reserveren op info@scheldapen.be
Deuren 20.00u: voorstelling: 20.30u

Zondag 21/03
WORKSHOP ZEEFDrukken
Info en inschrijvingen:
medewerkers@scheldapen.be

Vrijdag 26/03
SILENCE FINI (theater)
bESIDES ENSEMBLE
+ Volxkeuken deluxe
Deuren: 19.00u, eten: 19.30u
voorstelling: 20.30u

Zondag 28/03
**WORKSHOP
ZEEFDrukken**
Info en inschrijvingen:
medewerkers@scheldapen.be